

Jdu vám takhle jedno pěkné odpoledne z Městského úřadu a cestou míjím dveře ukrývající veřejný záchodek. Sledujíc oficiální stránky města a naši pravidelnou milou měsíční tiskovinu nejsem jeho existencí překvapen. Spuštěním několika tělesných procesů (namátkou hřmění mozku a posunutí vybraných tělních tekutin dolů působením tlaku a gravitace) se okamžitě rozhoduji záchodek použít a podat vám, vážení čtenáři, o tomto svém počínu krátkou reportážní zprávu.

Štěstí mi zpočátku přeje. Hned třikrát. Poprvé - záchodek je prázdný. Podruhé - mám v peněžence pětikorunovou minci. Potřetí - umím si přečíst návod. Zapínám reportážní mikrofon. Pravou rukou vhazuji do mincovníku pětikorunu. Ta pravá ruka je pro představu toho, co se stalo v následujících krátkých vteřinách, vcelku důležitá informace. Levou rukou uchopím otočnou kouli, a točím doleva. Překvapen tuhostí kliky, rozbouřený mozek okamžitě situaci vyhodnotí a vydá pokyn použít silnější pravou ruku. Než zjistím, že je to nápad nerozumný, levá ruka povolí a než se otevíracího mechanismu dotkne ruka pravá, zámek zacvakne, mincovník spolkně pět korun a jsem na tom stejně, jako před tím. Jen s tím rozdílem, že už v peněžence nemám další pětikorunu, a působení gravitace už se mi tak moc nehodí.

Vypínám reportážní mikrofon, sedám do auta a vyrážím domů. Cestou přemýšlím, jestli pro vás bude tato má zkušenost poučná, až budete chtít navštívit veřejný záchodek vy...umím si i představit, že některé cholerictejší povahy s výrazně vyšší potřebou ulevit si by se z takovéto zkušenosti mohly vzteky klidně i potřebovat na větší stranu.